

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
ДАНИИЛ

chitanka.info

Легенда за оногова, който победи лъвовете, даде на избраниците от Вавилон потайните слова на Моисея и разгада виденията на царя. Сказание, което се разправя и в наши дни по цяло Междуречие, и по равнините на Фригия, и по планините на Иран, та чак до бреговете на Бяло море. Сказание древно, заветано на сегашните люде от някогашни мъдри приказвачи, които умеели да везат образи и да нареждат звучни думи.

Имаше в Халдея човек млад, хубав, като слънце — и мъдростта му раждаше приказки и ковеше тайни.

Името му — Даниил.

Угоден бе Даниил Богу, та Бог му разкриваше в притчи и видения тайните на това, що има да стане.

И научи се царят халдейски за славата на Данииля. И повика го при себе си.

И дойде Даниил.

А царят му каза:

„Стигна реч до мене, че си бил най-млад от магите. Как можа още на младини да стигнеш върха на мъдростта — и дъното на тайните да изчерпиш?

Кой от боговете ти дари познание за опасната магия — и кой дух те научи да разпознаваш човешката орис по мрежата на небесни съзвездия?

От кои книги разумя тайните на сънищата — и чи пиcания ти повериха ключовете на Живота и Смъртта? Отде прочете личбите на това, що има да стане?

Не може ли да стигне всеки мъдростта на маг и звездогадател? Не може ли да надрасте твоята мъдрост — и да победи твоята мощ?“

И отвърна Даниил:

„Гъвкава е змията и плъзгави са люспите и. Не може я хвана всеки... Па и да я хване, тя ще ги ухапе — и смърт ще му донесе.

Не всекиму, царю на Вавилон, е съдено да бъде маг, знахар и звездогадател. Много трябва да отхвърлиш, за да добиеш тия сили...

Знайно е: не смее всеки да върви по пламтящи въглени. Не дръзва всеки да се бори с мълнийни облаци. А пламък и мълния е Тайното Учение.

Знайно е: дървета хубави има — едри, снажни и гиздави. Ала само от алмуг се прави змиевиден жезъл, който извиква духове на

умрели люде, на безсмъртни богове и на загинали пророци.

Тоя жезъл дава мощ на мага. Не всеки ум, царю на Вавилон, е способен да познае върховната магия — както не става жезъл от всяко дърво...“

И запита после царят Данииля:

„Що трябва да стори човек, за да добие силите на мага?“

А Даниил му отвърна:

„Маг и властелин на съдбата става онзи, който се е съединил със Слънцето. Звездите на небето трябва да пробудят към живот звездите на душата: само тъй се опознава пътят на звездите.

Човек трябва да стане смел, като лъв, но да добави чистотата и кротостта на гълъба към силата на лъва. Само тъй би устоял той на смъртта, когато го хвърлят в Пещерата на Лъвовете.

Велик дар е мъдростта. Но мъдрецът не е маг. Дар, по-велик от мъдростта, дарява Бог — Единението. Защото е казано: *Ще дам лъчи на оногова, който стане едно със Слънцето!*

Лесно се постигат Тайните, но мъчно се живее живот на тайноведец. Всеки прави добрини. Защото по-лесно е добрини да правиш, отколкото да бъдеш добър.

Моята мъдрост може да надмине всеки — и аз не съм страж на човешкото познание. Повече мъдреци — по-малко маги: такава е извеки пътеката на човешката мощ.

Но не мисли, че аз ще пролея сълзи, когато всички стигнат до мене. Дано по-скоро стане това! Царю на Вавилон! Аз казах.“

Понравиха се тия думи на царя. Като се минаха няколко деня, той повика при себе си пророка и му каза, че му е отредил чертог в двореца. И богати дарове му даде той. Но Даниил не взе даровете. Защото магът на Всевишния не взема дарове от цар. И заживя при царя Даниил.

И разплиташе сънищата му, а в притчи предричаше това, що има да стане.

И зърна една сутрин царицата Данииля. И жар запали Даниил в сърцето и. Защото бе млад и хубав, и силен.

И закопня царицата по него.

И накити се една вечер тя за Данииля. И тури на главата си прочелници от злато и тънка мед, обсипани с ясписи и рубини.

И пропъстри своите накити със сребърни трепки, обкичени със сардоникс и смарагди. Огърлици от бисер и топази обви на бяла шия — като пъстри змии.

А върху своята гръд, неразбулвана още за чужди мъж, сложи сапфири, споени със злато и жълта мед, и ги повеси надолу.

И върху буйна коса прикрепил тънко изрязани косичници от сребро, със звезди от аметист.

И тънки плетеници с пъстрота на змия обви около кръста си — и обеси от златни пафти висулки от бисер.

И върху меки ръце, палящи от страст и жадни за змийска прегръдка, сложи гривни от златен сплав, носящи потайни образи, врязани с резец на майстор.

И на ушите си — сърповидни обеци, а на пръстите си — пръстени с египетски камъни.

И разпали смола от химаватски бор, смесена с цветове от диланка, индийски крин и загърличе, защото тази миризма зашеметява и буди любов.

И легна царицата върху ложе от пурпурно кадифе, а над него спусна балдахин от тънка финикийска свила, изпъстрена с дребни персийски шевици.

И прати да повикат Данииля.

...Когато дойде младият маг и видя царицата — богато накичена, в сияйно измамлива голота, отвърна той лице.

А тя се хвърли върху него — и го прегърна — и потърси с уста устата му.

Но Даниил разплете прегръдките и с кротка ръка — и в очите му светна скръбна усмивка.

Защото сърцето му познаваше любовта и лъжата на женска милувка.

А царицата, разпалена от бясна страст, горяща за милувки на тайноведец, се обви като змия около него — и прилепи топла снага до тялото му, като издаваше треперяща гръд нагоре, а главата ѝ — отхвърлена назад — чакаше дива целувка...

Но Даниил разплете втори път прегръдките ѝ, па рече:

„Прости ми дързостта, царице, но — не прегръща маг жена. За чар на змия не живее този, за когото няма на земята чар. По диви върхове и канари разхарчих мощ и младини.

— За нови пътища и за скрижали нови — млъкнаха струните на сърдечния псантер.

— Недей, недей! Студена е душата ми, царице — любов не ще обвърже моя път!“

И стана, та излезе.

И гневна мъст замъгли ума на царицата — и каза тя на царя, че Даниил я е похитил нощем насила.

И заповяда царят да хвърлят мага в тъмница и да го бият до кръв с бичове от тел.

А на деветия ден прати царицата на Данииля свитък от папирус и писа му, че ще го пусне на волност, ако и каже тайната на вечна хубост — и ако я обикне.

Но магът разкъса свитъка — и не отговори.

И прати втори път царицата на Данииля хляб от египетска пшеница със зърна от кинамон и капка от своята кръв — хляб на магия: дано я обикне.

И пак го питаше за тайната на хубост и младина.

Но Даниил върна хляба: върна и свитъка неразтворен.

Защото не можеше да я обикне.

...А на втората луна прати Бог знамение на царя.

И ето — те пируваха в двореца, зад бели мраморни стълпове, на трапези от абанос, изпъстрени с кост и злато.

И додето златната чаша, украсен а с изваяни животни, обикаляше пиршеската маса при звуци на песен и кинор, ръка се яви и върху златоцветната мозайка на стената написа странни думи, носящи дух на мъртвец:

„Мене, Текел, Фарес.“

...И леден трепет мина през душите на вси пируващи — и смутиха се.

А ръката се изгуби...

И царят се изсмя и запя, но не бе никому до песен, та песента на царя се видя престорена и не от сърце.

И млъкна царят.

Мълчеха всички.

И повика тогава царят маги, та им заповяда да разгатнат думите, що бе написала ръката. Защото думите стоеха още на стената — и светеха с кървав блясък.

Но никой не смогна да разгатне чудните думи.

И студено мълчание смути духовете.

А когато уплаха облада сърцето и на сетния роб, сепна се царят — и прати да повикат Данииля.

И дойде Даниил, окован с вериги — в позорна дреха, с кървава звезда на гърди: — дреха на съблазнител.

И посочиха му думите на стената.

И слезе светъл дух над Данииля — и погледна магът думите, па каза:

„От гняв на царска неправда страдам аз — та затова се не боя от гняв. А гняв вестят думите върху стената. Знаем: опасни са тези думи — и царят ще се разгневи...

А ето смисъла на думите: чуйте ги вие, които пирувате за последен път в живота си!

Мене: — това са *Везните на Гнева*. Претеглено е всичко на земята и на небето. Претеглени са и съкровищата на вавилонското царство.

Текел: — това е *Орелът от Запад*, който чете слова, неразчетени от вас. Преброено е всичко на земята и на небето. Преброени са и дните на вавилонския жезъл.

Фарес: — това е *Лъвът*, който носи кръст па челото си. Разделено е всичко на земята и на небето. Разделена е и вавилонската държава.

Чухте: смисълът на тези думи е гибелен за царя и за вас. Тази нощ нови мъже ще грабнат на царя земя и престол.

И дори тази чаша, с която пиете, ще бъде изпълнена в кръвта на самия цар.

Аз казах!“

И облегна се Даниил до един стълп — и развързаха го по знак на царя.

И пуснаха го на волност.

А царят обори глава — и всички останаха скръбни и замислени...

Тежка мъгла от мъка вися над двореца до трета стража.

...А призори нападнаха двореца мъже с къси туники — мъже облечени в желязо и мед.

И убиха царя, а велможите взеха в плен. И чашата се препълни с царска кръв, а велможите оковаха в тежки вериги — и ги привързаха на своите колесници. И целият дворец стана плен и пожар. И никой се не спаси.

Само царицата, до смърт уплашена от враговете, успя да се скрие в подземията на своите покои. И като приближиха враговете до нейните чертози, тя избяга по таен път вън от двореца.

И не знаете де да отиде.

А враговете я търсеха.

И прати царицата люде да повикат Данииля.

И дойде Даниил, облечен във висон, с меч на бедрото — и с броня на гърдите.

И падна царицата на колене пред него, та го замоли да я прости за злините на клеветата — и да я спаси от ножа на враговете.

Поведе я Даниил далек от града, възкачи я на камила — и минаха през пустинята към Запад.

И съжали я Даниил, като я гледаше плаха, слаба и безпомощна.

И обърна се към нея сърцето му.

...И когато завилня симун през нощта — и планини от пясък се понесоха в пустинята, — засипа ги, прегърнати пред гроба.

И викът на симуна разнесе низ пустинята легенда. Легенда за тогова, който победи лъвовете, даде на избраниците от Вавилон потайните слова на Моисея, разгада виденията на царя — и обикна Жената тъкмо преди нейната смърт.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.